

Hiába?

Lekció: Mt 6,25-34/Textus: Zsolt 127

2014. 09. 14.

Kicsoda a boldog ember? Az, aki azt csinálja, amit szeretne. Az, aki nem tud, csak annyit, ami még nem túl sok boldogsága megtartásához. Boldog, aki tudja könnyen venni az akadályokat. Boldog az, aki számíthat másokra, aki nem magányos. Boldog, aki nem veszi túl komolyan saját magát, sem létének múlandóságát. Talán boldog az, aki sosem jut el eddig a kérdésig: MI ÉRTELME VAN AZ EGÉSZNEK? A legtöbben reflexből, rutinból élnek- cselekszenek, döntenek, szeretnek, vagy épp gyűlölnék. De most komolyan: mi értelme az életnek - de nem úgy általában, filozofikus elmélkedés kiindulópontjaként megfogalmazva ezt a kérdést. Hanem egészen konkrétan: mi értelme volt ma reggel fölkelnem? Mi értelme emberek közé menni, mi értelme enni, fenntartani létezésünket... ha úgyis meghalunk. Ha úgyis vége. Ha ráadásul ugyanott és ugyanúgy végezzük. Mi értelme szépítgetni magunkat, ha mindannyiunk teste ugyanolyan csúf módon enyészik el.

Mi értelme van szeretni, ha úgyis becsapnak – bízni, ha úgyis csalódom. Egyszer biztos. Mi értelme, hogy bízzanak bennem, ha én is csalódot fogok okozni? Mi értelme hinni, ha úgy sem ad a hitem mindenre választ- sőt, talán megbonyolítja az addig egyszerűbb és átláthatóbb életfelfogást.

Félre ne értsetek, ez nem egy depressziós ember naplórészlete. Ez minden ember néhány őszinte pillanatának monológja. Gyertek ma velem ebben az istentiszteletben ebbe a monológba, ebbe a gondolatmenetbe, hogy megtalálhassuk, megérthessük együtt a kiutat.

1. Létértelmetlenség

Igen, értjük, hallottuk a zsoltárt. És pontosan megértjük, amit az író lefest: HIÁBA! Az élet ez: hiába! A lefestett kép egyik oldala ez: hiába fáradoznak, hiába őrzik, hiába építik! Hiába szülnek, hiába nevelnek... Mert elkerülhetetlen a vég és a pusztulás. Elmúlik. Elöregszik. Megreped. Széthullik. Leomlik. Tönkremegy. Megfakul. Elhidegül. Megváltozik. Mert minden olyan törékeny. Mert mindenre kihat a bűn és annak a következménye: a múlandósága és hiábavalósága alá rekesztett ember. A múlandóság adhatja az ember életének különlegességét, de mélyen, hosszú távon a hiábavalósághoz vezetnek

A zsoltár a legstabilabb, legfontosabb dolgokat hozza példaként: alkotás: maradandó épület, család, utód. Az épület, a maradandó, emberkéz alkotta tárgy, és mindaz, ami étellel tölti meg: a kapcsolatok, az utódok. A jeruzsálemi templom felé igyekvő zarándokok, akik a szent város felé igyekeztek, különös büszkeséggel tekinthettek a különleges épületekre, a helyre, ahol áldozatot mutathattak be Istenüknek. A helyre,

aminek építésekor a bölcs Salamon így vallott: ha az Úr nem építi, akkor hiába! Pedig megvolt a fizikai és lelki ereje is hozzá, volt látása, eszköze, felhatalmazása rá. És mégis...! Ismerte és értette az emberlét alaptörvényét: múlandó!

A zsoltár igazsága persze nem csak épületekre és építkezésekre igaz. A létértelmetlenség eléri minden aktivitásunkat. Fáradtsággal szerzett kenyér, fárasztó munka. Értelmetlen vesződés. Mások helyett való dolgozás. Értékét vesztő fizetés, igazságtalanul kiosztott jutalmak. Az a gyomortájékon jelentkező, émelyítő érzés reggelente a munkahely felé utazva... „miért is csinálom ezt? Annyira hiábavaló ez az egész...”

Persze nem akarom elrontani senkinek a kedvét, aki örömét leli kreatív és feltöltő munkájában. De talán ők is meg tudják ragadni ennek a zsoltárnak a szimbolikáját és alap üzenetét: igen, ez egy ilyen világ. És ez így volt mindig és nem volt sose magában jobb. Mert ez van a bűneset óta, ez a kiűzetéskor kapott egyik útravaló...

A lét értelmetlensége megjelenik egyéni, de közösségi szinten is! Miért építünk, szervezünk, ha... És jöhetnek a keserű tapasztalatok: ha nem jönnek el, akiknek szervezzük. Ha nem jó soha, ami van. Ha állandóan a hibát keresik az emberek. Ha soha nem bírnak békeességben lenni egymással. Ha nem változnak, nem fejlődnek- miért hát? Vagy megfordítva: ha a vezetők rossz irányba vezetnek, vagy egyszerűen csak nem szeretik eléggé a rájuk bízottakat. Túl elfoglaltak magukkal és a dolgaikkal, hogy észrevegyék az embereket, a közösséget...

Sokan eljuthatnak különböző utakon, különböző vallási háttérből ezekre a felismerésekre. És adhatnak választ is. Miért kell, hogy mindennek értelme legyen? A krónikus értelemkeresés helyett válaszd a teljes sodródást! Mit törődsz az értelemmel, vagy értelmetlenséggel- egyszerűen csak élj! Majd jobb lesz, vagy ha nem, hát nem! Hátha sikerül kedvezőbb keretek között esetleg újjászületned, vagy hasonló. Fogadd el a szenvedést, ez jutott...

Az Ige azonban továbbvezet minket! Nem csak tükör, nem csak felfedi létünk határait, elveszettségünket, hogy aztán szenvedjünk, hanem megoldást ad!

2. Isten válasza: áldásban élni

Áldás. Isten megáld. Ez is értelmetlen. Miért áld meg, miért nem szabadít ki ebből a börtönből, amit emberi életnek hívnak? Hogy hogy mindenkit megáld- vagy csak a kiválasztottait? A szeretteit? Akiknek még szép álmokat is ad- mások meg gyötrődnek egész éjszaka? Másokat megáld gyermekkel, megjutalmaz, boldognak mond - és akinek nem lehet gyermeke, azt bünteti? Hogy lehet ez? Áldottak néhányan, a többieknek meg ez jutott? Ennek így nincs értelme...

Nem, az áldás nem a kiváltságosoké. A zsoltárban használt képek nem kétféle embert jelölnek, hanem kétféle működést. Bármelyik lehetsz te, történhet veled is! Ugyanis az áldás mindenkié. Isten minden teremtményéé. Mindenkié, aki felismeri, hogy szüksége van rá!

Mindenkié, mert Jézus Krisztus minden emberért meghalt és feltámadt. Mindenkit megváltott Isten egy értelmetlen és látszólag eléggé hiábavaló eseményben. A kereszt értelmetlen. A kereszt botránnyos. A kereszt nem eléggé civilizált, sem nem elég kifinomult. A kereszt nyers és durva. Érthetetlen. De ezen keresztül jön az áldás. Azért, mert ez volt a terv. Istennek van terve a világra nézve. Van terve a megváltásra. Van terve a hiábavalóságból való kiszabadításra. A terve az, hogy minden hiábavaló körülmény és keret között is megérthesse mindenki: lesz egy örök boldogság, ahol nem lesz sem hiábavalóság, sem fájdalom, sem semmiféle teher. És addig is itt és most közöttünk épül az Ő országa. És aki ebben a tervben van, az áldott, az nem hiábavaló! Amit ebben a sodrásban, ennek a hatása alatt teszünk, annak értelme van.

Értelme van minden építkezésnek. A miénknek is. Ezért lehetünk hálásak. Nem azért, mert vége lesz lassan, mert letudtuk a kötelességünket, hanem mert az, amit tettünk, a sok ima, küszködés, fáradtság nem hiábavaló: mert Isten akaratából tettük, amit tettünk. Mert az Ő terve bontakozik ki köztünk, Ő hívott minket erre. És nem azért, mert automatikusan ő megáldja a templomépítéseket, hanem mert ez az Ő terve szerint valósult meg itt. Nem tudom, meddig fog itt állni ez az épület, de addig, ameddig állni fog, hiszem, hogy áldott lesz. És áldottak, akik építették, akik foglalkoztak vele. Mert az Ur építette, Ő vette körül annak minden részletét. Akkor is, ha nem volt mindig minden a leggördülékenyebb...

Értelme van a munkának, amit végzel, ha Isten akar ott látni, ahol vagy! Ha ő oda vezet, és azt adja neked, ott áld meg. Sokszor azt gondoljuk, hogy el kell mennünk valahová- mozdulni ahhoz, hogy Isten megáldjon. Majd megáld akkor, ha... pedig lehet, hogy ott akar megáldani, ahol vagy. Gondoltad-e már, hogy Isten megáld a munkádban? Vagy annak elfogadásában, ami most adatott? Áldás lehet, hogy erőt kapj hogy ha kell, kiállni magadért- vagy épp elfogadni, hogy Isten véd meg téged...! Értelme van Krisztusban a közösség épülésének is. A sok befektetett energiának. Akkor is, ha néha megbántjuk egymást vagy csalódunk. Ha épül a ház, akkor Isten terve, hogy épüljön a közösség is! És hiszem, hogy Ő épít minket is! Tanít az istentiszteleti közösségen keresztül! Áldás, hogy itt lehetünk és Ő megadja az ehhez szükséges kereteket! Áldás, hogy házicsoportokba járhatunk! Hogy újak jönnek! Isten megáld minket, mert kegyelmes! És minél inkább megáld, annál nagyobb alázatban és hálaadásban lehetünk ezért! Mert nem érdemeink szerint áld meg! Hanem mert ez a terve, és mert meg akar áldani!

Értelme van a családok növekedésének is! A gyermekáldásnak! Az anyaméh gyümölcse jutalom. Isten ajándéka! Ne felejtse el, ez elsősorban te vagy! Te voltál az ajándék és a jutalom a szüleid számára! Te vagy a jutalom, az ajándék a környezeteknek, a házastársadnak! Így tekintesz-e magadra?

A gyermekáldás nem automatikus, nem biológiai teljesítmény. Nincs közünk hozzá, mert Isten adja - elfogadjuk. Az Ő terve a következő nemzedék is, az Ő akarat! És miközben maradnak kérdések, hogy mikor ad vagy nem ad - és kapcsolódhat mindehhez fájdalom is- pont a

gyülekezet az a hely, ahová ezt behozhatjuk! Az öröm közös és a fájdalom is!

A zsoltárban gyönyörűen jelenik meg az ifjaknak a támadó és a védő funkciója is, mikor nyilakhoz hasonlítja őket a Szentíró, utána pedig a városkapuban történő szóváltásnál jelen lévő segítőként. Ez a terv, ez az áldás: egymást segítő generációk. Szárnyaló emberek. Egymást támogató, Istent együtt szerető, de lehet, hogy egyébként nagyon különböző emberek – testvérként. Boldog az az ember, aki ilyen családban élhet! Boldog az az ember, aki ilyen gyülekezeti közösségben élhet!

Lehet, hogy vannak benned még kérdések, kétségek. Lehet, hogy felkavarodtál. Egy dolog a fontos, hogy tételezd fel, hogy Isten téged is megáld. Az Ő áldása nélkül semmi vagy, semmik vagyunk. És ez nem vallásos szólam, nem álszerénység. Tényleg így van. De az Őt szeretőknek, neked és nekem is eleget ad. Elégedettséget. Áldást. Ez az Ő ígérete. Ennek az elfogadására hív ma.

Bűnbánattal álljunk meg előtte, amikor felcseréltük az eszközöket a céllal, amikor a hiábavalóságnak éltünk, amikor nem építettünk, hanem romboltunk...

És könyörögjünk! Egyénileg és közösségként: Urunk, áldj meg minket! Áldott szeretnék lenni! A terved része szeretnék lenni! Ments ki létem múlandó és hiábavaló börtönéből!

Ámen!

(Thoma László)